

Vänsterpress om Ukraina – krig eller fred?

Vapenstilleståndet som utlystes 15 februari förblir skakigt. Efter vapenvilen inträtt fortsatte striderna fortsatte med oförminskad styrka kring staden Debaltseve (ry. Debaltsevo), till dess de ukrainska regeringsstyrkorna drog sig tillbaka. Sedan dess har det lugnat ned sig något, men fortfarande pågår strider bl a vid staden Mariupol.

För tidigare artikelsamlingar om Ukraina, se [Svensk vänsterpress om Ukraina](#).

MF 23/2 2015

Innehåll

Flamman	1
<i>Fortsatta strider trots fredsöverenskommelse.....</i>	<i>1</i>
Internationalen.....	2
<i>Ukraina ett år efter Majdan – Intervju med Sergej Kiritjuk från socialistiska Borotba.....</i>	<i>2</i>
Offensiv.....	6
<i>Ukraina efter Debaltseves fall.....</i>	<i>6</i>
<i>Har freden en chans?</i>	<i>7</i>
Proletären	8
<i>Vad låg bakom avtalet om vapenvila i Ukraina?</i>	<i>8</i>
<i>När propagandalögnerna avslöjas – Ukrainska bluffbilder blev "bevis" för rysk invasion</i>	<i>10</i>
<i>Carl Bildt och Ukraina.....</i>	<i>11</i>

Flamman

Fortsatta strider trots fredsöverenskommelse

Henning S Rubin

Flamman 18/2 2015

Efter ett förhandlingsmaraton kom Ryssland, Ukraina samt Frankrike och Tyskland i förra veckan överens om ett nytt vapenstillståndsavtal. Striderna i östra Ukraina fortsatte dock.

I förra veckan undertecknades en ny överenskommelse i Minsk av Rysslands president Vladimir Putin, Ukrainas president Petro Porosjenko, Frankrikes president François Hollande och Tysklands förbundskansler Angela Merkel. Det så kallade Minsk II-avtalet hade dessförinnan förhandlats fram av den ”kontaktgrupp” där också representanter för de östukrainska utbrytarrepublikerna Lugansk och Donetsk ingick. Enligt avtalet skulle en vapenvila utlysas, samtidigt ska tunga vapen dras tillbaka från fronten. I ett nästa steg ska alla utländska stridande förband avvecklas och förhandlingar om en decentralisering av makten i landet inledas.

Fortsatta strider

Vapenvilan skulle inledas natten till söndagen, men bröts i en rad frontavsnitt. Enligt ukrainska uppgifter dödades minst fem soldater på söndagen. Framför allt i Debaltsevo, där ukrainska regeringsstyrkor omringas av rebeller, fortsatte hårda strider. De omringade regeringsstyrkorna uppmanades av rebellerna att kapitulera och erbjöds fri lejd från staden, något som avfärdades. De ukrainska högerextremistiska frivilligstyrkorna som deltar i striderna på plats hade redan i förra veckan meddelat att de inte tänker respektera Minsköverenskommelsen.

I protest mot den fortsatta belägringen av Debaltsevo meddelade Ukrainas regering på måndagen att man inte tänker dra tillbaka sitt artilleri från stridsområdet, något som parterna kom överens om i Minsk. Denis Pusjilin, ledare för folkrepubliken Donetsk, meddelade strax därpå att rebellerna i så fall inte heller skulle följa Minsköverenskommelsen.

Ryska förband?

Regeringen i Kiev förnyade också sina påståenden om att det fanns reguljära ryska enheter, däribland tungt artilleri, i östra Ukraina. Den ryska regeringen förnekar detta, och fick i helgen stöd av Lamberto Zannier, generalsekreterare för Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) som har observatörer i stridsområdet och som ska garantera att Minsköverenskommelsen följs. Enligt Zannier finns visserligen ryska frivilliga, men inga arméförband i östra Ukraina.

EU beslutade icke desto mindre att införa nya sanktioner mot Ryssland. Från och med måndagen svartlistas ytterligare ett antal personer och företag som får inreseförbud till EU och vars tillgångar i EU fryses. Bland de utpekade finns Rysslands vice försvarsminister, ett antal ryska militärer, östukrainska separatister och så ”Sovjets Frank Sinatra”, sångaren Iosif Kobzon, som år 1980 utnämndes till ”folkets artist”. Kobzon, som i dag är parlamentariker, gav nyligen en solidaritetskonsert i Donetsk. Han meddelade på måndagen att han ansåg det vara ”en heder” att finnas med på EU:s sanktionslista. Rysslands utrikesdepartement meddelade att man skulle undersöka ”ändamålsenliga” svar på de nya sanktionerna.

Internationalen

Ukraina ett år efter Majdan – Intervju med Sergej Kiritjuk från socialistiska Borotba

Per Leander

Internationalen 20/2 2015

I(n)för ettårsjubileet av "Majdanrevolutionen" i Ukraina står landet inför ekonomisk kollaps och slits sönder av ett blodigt inbördeskrig. Internationalens Per Leander har träffat Sergej Kiritjuk som är partiledare för det ukrainska socialistpartiet Borotba för att få hans syn på läget i landet.

Över en miljon ukrainare beräknas idag vara på flykt som ett resultat av det senaste årets utveckling i landet. De flesta har flytt från kriget i Donbass och söker skydd i Ryssland. Andra har tvingats fly på grund av politiska förföljelser, som socialistpartiet Borotbas ledare Sergej Kiritjuk som idag bor i Berlin. Han menar att Majdan var den största katastrofen som hans land har upplevt i modern tid.

– Vi var redan från början mycket kritiska mot Majdan och varnade för vad den rörelsen skulle innebära för Ukraina. Men sen blev det till och med ännu värre än våra värsta farhågor, säger Sergej Kiritjuk.

– För många framstod Majdan kanske vid första anblick som en demokratisk massrörelse. Men vi menade hela tiden att det var en reaktionär rörelse och varnade för de högerextremas inflytande på Majdan. Fascisterna var visserligen i minoritet på torget, men de var välorganiserade, beväpnade och hade en avgörande betydelse för maktskiftet. Sen dess har vi också sett hur deras inflytande i ukrainsk politik har fortsatt att växa, säger han.

Men det fanns flera anledningar till att Borotba inte stödde Majdan.

– Huvudkravet bland demonstranterna var att Ukraina skulle ansluta sig till ett handelsavtal med EU, vilket skulle medföra en nyliberal omstrukturering av vårt lands ekonomi som skulle slå sönder vår inhemska industri och leda till massarbetslöshet och fattigdom, säger Sergej Kiritjuk.

– Nu ser vi också resultatet av denna politik. Vår valuta och ekonomi har kollapsat, och regeringen svarar med hårda åtstramningsåtgärder som slår hårt mot vanligt folk. Det genomförs massuppsägningar inom offentliga sektorn och priserna stiger på allt, bostäder, el, mat, sjukvård och kollektivtrafik. Pensionerna och lönerna halveras. Min mamma arbetar som sjuksköterska och hennes senaste månadslön låg på 750 kronor. Folk börjar bli rädda för att vi ska återuppleva 1990-talets kris med enorm inflation och allmän social katastrof, säger han.

Ändå var det vissa andra vänstergrupper som till skillnad från Borotba stödde Majdan. Men Sergej Kiritjuk menar att de inte hade någon chans att påverka rörelsen.

– Det finns en liten grupp som kallar sig Vänsteroppositionen, bestående huvudsakligen av medelklassakademiker. De bestämde sig för att Majdan var bra och försökte delta vid demonstrationerna. Men de hade inget som helst inflytande. Tvärtom fick de stryk av nationalisterna när de kom med en banderoll med texten: ”För ett socialt Europa.”

– Några av våra aktivister gjorde också försök att delta på Majdan. Dock inte som representanter för Borotba utan för den fackförening de var medlemmar i och delade ut flygblad om fackliga rättigheter på torget. Men de blev också bortjagade av fascisterna, säger Sergej Kiritjuk.

– Sen var det också en liten grupp anarkister som förenades med nationalisterna i den anti-kommunistiska retoriken och i deras starka hat mot Ukrainas sovjetiska historia och arv. De såg inga som helst problem med att strida tillsammans med Högra sektorn. Våra anarkister är inte som dem ni är vana vid i Europa tyvärr. Ukrainska anarkister är ofta väldigt nationalistiska.

Inbördeskriget som idag härjar i Ukraina är också ett direkt resultat av Majdan, menar han.

– Vi måste förstå ta avstånd från samtliga reaktionära krafter som bidrar till eskaleringen av detta fruktansvärda krig, Ryssland, USA och EU. Men huvudansvaret ligger hos regeringen i Kiev och inbördeskriget var en logisk följd av den ultranationalism som Majdan stod för. Den nya regeringen försöker stöpa om Ukraina till en etniskt enhetlig stat, vilket är omöjligt eftersom vi är och alltid har varit ett mångkulturellt land. Så den rysktalande befolkningen i östra och södra Ukraina radikaliserades och började protestera mot den nya regeringen. Dessutom protesterade folk mot att de inte fick välja sina lokala ledare utan att Kiev tog sig friheten att tillsätta guvernörerna i regionerna, säger Sergej Kiritjuk.

– President Porosjenko borde ha förhandlat fram en politisk lösning och genomfört kompromisser direkt för att ge dessa regioner ett visst självstyre med lokalval. Men istället inledde han den så kallade ”Anti-Terrorist Operationen” (ATO) mot rebellerna, som svarade med att ta till vapen. Det ledde till detta fruktansvärda krig där oskyldiga människor dödas varje dag. En hel generation unga män håller på att gå förlorade. Det är tydligt att ukrainska armén och de frivilliga nazibataljonerna inte kan besegra separatisterna.

Hur stort är det ryska inflytandet på separatisterna?

– Moskva har så klart ett stort inflytande över rebellerna, eftersom separatisterna vänder sig till Ryssland och ber om hjälp. Men det är inte någon rysk invasion vi ser i Ukraina. Det kommer vapen och en del frivilligsoldater från Ryssland, och troligen finns det militära rådgivare från Moskva bland separatisterna. Men den absoluta majoriteten av rebellerna är ukrainska medborgare från den här Donbassregionen som nu vill ha självständighet. Det är gruvarbetare, taxiförare, arbetslösa och före detta poliser och militärer, säger Sergej Kiritjuk.

– I grunden är det ett inbördeskrig. Men även i inbördeskrig brukar utländska makter blanda sig i och stödja olika sidor, som till exempel under Spanska inbördeskriget då Sovjet stödde ena sidan och Hitlertyskland och Italien stödde den andra. Det är inte bara Ryssland som är iblandat i Ukraina. Väst ger både moraliskt och materiellt stöd till Kiev. Nu försöker Kiev få ännu mer stöd från Nato och USA funderar på att skicka avancerade vapen. Det skulle kunna

bli mycket farligt, då Ukraina riskerar att bli en arena för ett krig mellan Nato och Ryssland. Det skulle vara fruktansvärt, inte bara för Ukrainas folk, utan för hela Europa.

Vilka är separatisterna?

– Det finns ett brett spektrum av idéer bland separatisterna. Den största gruppen är de proryska som i huvudsak vill ha självständighet från Ukraina och att Donbass ska bli en del av Ryssland. Men det finns också många vänsteraktivister som huvudsakligen ser kriget som en strid mot oligarkerna. En av de mest kända rebelledarna är Aleksej Mozgovojev som säger sig vilja ena hela det ukrainska folket mot oligarkerna och bygga en välfärdsstat. Och det är en intressant och viktig skillnad på de båda sidorna i den här konflikten, att på Kievs sida finns bara nationalisterna och högerextremister, men på rebellsidan finns både höger- och vänsterorienterade bataljoner, säger Sergej Kiritjuk.

Men han tror inte att de vänstersinnade rebellerna kommer att kunna vinna.

– Putin skulle aldrig tillåta en socialistisk revolution i Donbass. Om socialisterna skulle få makt i östra Ukraina skulle de kunna inspirera till en liknande social revolution i Ryssland, eftersom många människor också där är missnöjda med kapitalismens orättvisor. Putin kommer därför att göra allt för att krossa de radikala krafterna i östra Ukraina som kräver sociala förändringar. De imperialistiska krafterna på båda sidor är mer intresserade av att göra det här till ett nytt Jugoslavien och spela på etniska motsättningar istället för sociala. Därför måste vi lyfta fram de sociala frågorna och inte de etniska, säger Sergej Kiritjuk.

Som exempel på den interna kamp som nu har börjat bland rebellgrupperna berättar Sergej Kiritjuk att fyra av hans kamrater från Borotba blev fängslade av en grupp proryska separatister i utbrytarrepubliken Donetsk i december.

– De beskyllde Borotba för att vara fiender till Ryssland, eftersom vi tillsammans med vår ryska systerorganisation Vänsterfronten också kämpar mot Putin och hans oligarker. Vår ståndpunkt är att det ryska folket lider under oligarkerna, på samma sätt som det ukrainska folket, och att vi måste enas över nationsgränserna mot våra förtryckare.

Men efter två veckor blev de fyra borotbisterna frisläppta, efter en stor internationell kampanj.

– Vi är kända som motståndare till högerregimen i Kiev och för att stödja de demokratiska och språkliga rättigheterna för folket i östra Ukraina. Den bataljon som hade fängslat våra kamrater fick helt enkelt för dålig reklam och kritik från de andra rebellerna, så de var tvungna att släppa våra kamrater, säger han.

Ett par av Borotbas före detta medlemmar deltar också i strid på rebellernas sida, men de får då inte vara medlemmar i partiet längre. Nyligen stupade en av dem, Vsevolod Patrovskij, som blev 29 år gammal.

– Det är tragiskt. Men han var född i Donbass. För honom var det väldigt viktigt att inte bara se på när ukrainska armén bombade hans hemstad och dödade hans folk, så han gick med i Mozgovojevs bataljon som uttalad kommunist. Han var journalist och hade aldrig hållit i ett vapen förut, berättar Sergej Kiritjuk.

Vsevolod Patrovskij har en intressant politisk biografi. Han var från början politiskt liberal och aktiv i den ”orangea revolutionen” i Ukraina 2004-2005, som var en föregångare till Majdan. Men han blev därefter besviken på nyliberalismen och blev så småningom marxist istället.

Vad tycker du om fredsförhandlingarna i Minsk?

– Minskdeklarationen är en kompromiss, och ingen är nöjd med den. De högerextrema krafterna i Kiev säger att Porosjenko är en förrädare och vill fortsätta kriget mot utbrytarrepublikerna. Samtidigt som de mest radikala krafterna i östra Ukraina känner sig förrådade av Putin och inte kommer att ge sig förrän de får riktig självständighet. Men Minskdeklarationen är den enda möjligheten att försöka skapa fred. Det vore bra om båda sidor kunde respektera

den, säger Sergej Kiritjuk.

– Samtidigt förbereder sig Kiev för fortsatt krig och nu genomförs en tredje mobiliseringsvåg. Det är huvudsakligen de fattiga som blir inkallade, samtidigt som sönerna till politikerna och oligarkerna slipper bli mobiliserade, medan vanligt folk nu tvingas ut i kriget och dö.

– Men folk blir allt mer krigströtta, även om vår ukrainska propaganda, och även er västerländska propaganda påstår att det ukrainska folket är enigt och vill fortsätta kämpa mot ”fienden”. Tvärtom är det tiotusentals som nu flyr utomlands för att slippa mobiliseringen. De flyr till Ryssland, vilket är ironiskt eftersom det påstås att Ryssland är vår fiende. Det tyder på att det ukrainska folket inte vill ha kriget, säger Sergej Kiritjuk.

– Men att protestera mot mobiliseringen och kriget är numera ett allvarligt brott i Ukraina, och desertörer kan bli skjutna.

Hur är situationen för Borotba idag?

– Vi har inte möjlighet att arbeta öppet i Ukraina, vi måste verka underjordiskt. Vi beskylls för att vara landsförrädare eller Moskvas agenter, och både säkerhetspolisen och nazisterna jagar våra aktivister. Några kamrater har blivit mördade, andra har fängslats, och de kändaste ledarna har tvingats fly utomlands.

– Men det viktigaste arbete vi gör är att agitera mot kriget. Vi väljer inte sida i den här konflikten utan försöker istället ena arbetarna i öst och väst, få dem att förstå att de ska kämpa för sina egna klassintressen och inte för imperialisterna eller oligarkernas olika intressen. Men just nu är det väldigt svårt på grund av den militära hysteri som genomsyrar hela det ukrainska samhället, säger Sergej Kiritjuk.

– Detta är en stor utmaning för oss eftersom vi tidigare aldrig har haft någon erfarenhet av sådant här underjordiskt arbete. Tidigare kunde vi alltid arbeta under mer eller mindre demokratiska förhållanden med yttrande- och mötesfrihet. Men allt det förändrades efter Majdan. Det finns inte längre några demokratiska rättigheter att tala om i Ukraina. Landet är på väg att utvecklas till en militärdiktatur. De nationalistiska och högerextrema krafterna trycker på för en sådan utveckling. Tyvärr tror jag att det snart kommer att bli mycket värre i Ukraina, säger han.

Vad är din lösning?

– Vi behöver en ny grundlag som säger att Ukraina ska vara en demokratisk federation, med riktiga lokalval och ökat regionalt självstyre. Ryska språket, och även de andra minoritetsspråken som ungerskan, måste få samma status som ukrainskan, och de mänskliga rättigheterna måste respekteras. Nazisterna och de andra paramilitära förbanden måste avväpnas. Det behövs en ekonomisk modell som inte bygger på att vi helt ska underställa oss EU:s direktiv. Vi måste få ha fortsatt goda relationer och handelsförbindelser med både Ryssland och Väst, säger Sergej Kiritjuk.

Offensiv

Ukraina efter Debaltseves fall

Ledare

Offensiv 19/2 2015

Ledarkommentaren skrevs innan de proryska separatisterna natten mot onsdag den 18 februari erövrade staden Debaltseve.

Slutstriden om Debaltseve sammanföll med uppgörelsen i Minsk och den påföljande vapenvila som ska börja gälla. Det var bara frågan om dagar innan de utmattade och demoraliserade regeringsstyrkorna i Debaltseve, som lidit stora förluster, skulle besegras av de militärt överlägsna separatisterna.

Med erövringen av järnvägsknutpunkten Debaltseve, som vid krigsutbrottet hade 25 000 invånare men idag är en spökstad med endast en femtedel av befolkningen kvar, kan separatisterna förena de områden i östra Ukraina som de kontrollerar. Det i sin tur ger Putin och den ryska imperialismen det förfästa man eftersträvat i Ukraina efter att den tidigare presidenten Viktor Janukovyč tvingades på flykt i februari och en västvänlig högerregering installerades i Kiev. Precis som de ryskkontrollerade Abchazien och Sydossetien är östra Ukraina nu en rysk buffertzona. (Kriget mellan Ryssland och Georgien 2008 resulterade i att de två utbrytarrepublikerna Abchazien och Sydossetien de facto bands till Ryssland och på den grundvalen ”frystes konflikten”.)

Det är mycket möjligt att den tyska förbundskanslern Angela Merkel och Frankrikes president François Hollande ansåg att Debaltseves fall var ett pris värt att betala för att kriget inte skulle eskalera. Att uppgörelsen i Minsk inte nämnde Debaltseves framtid har fött många frågor och konspirationsteorier. Några har som Willhelm Agrell, historiker och författare av många böcker om försvars- och säkerhetspolitik, liknat uppgörelsen i Minsk 2015 med den brittiska och franska imperialismens eftergifter till Hitler i München 1938. Men den liknelsen är lika ohistorisk som absurd.

Eftergifterna i München gav Nazityskland grönt ljus att börja expandera österut med målet att förintna det stalinistiska Sovjetunionen och påskyndade nedräkningen till andra världskrigets barbari. Uppgårelsen i Minsk är inte inkörsporten till en ny världsbrand, utan ett försök från den ryska och europeiska imperialismen att ”frysa konflikten” och om möjligt förhindra en upptrappning av det nya ”kalla krig” som uppstått mellan de olika kapitalistiska makterna.

Det är möjligt att kriget i Ukraina, med utvecklingen på slagfältet som grund, åtminstone tillfälligt övergår i en bräcklig vapenvila. Men det är långt ifrån säkert och freden är långt borta. Inom Västimperialismen höjs nu än starkare röster för vapen till Kievregeringen och nya sanktioner för att ”stoppa den ryska aggressionen”. USA-vapen till Kievregeringen vore en upptrappning som ökar risken för ett utvidgat krig.

Ytterligare sanktioner och nya försök att isolera Ryssland slår också politiskt samt ekonomiskt mot Västimperialismen, bland annat i form av splittring och att exempelvis banden stärks mellan den kinesiska och ryska imperialismen.

”**I Väst ses Vladimir Putin** ofta ses som något av en internationell paria. Men det är slående hur många internationella vänner som den ryska presidenten lyckats odla. Bland hans speciella vänner finns Egyptens president al-Sisi, Turkiets president Erdogan, Israels premiärminister Netanyahu och Sydafrikas ledare Jacob Zuma. Putin har också hittat vänner i ’fiendeläget’ – i EU som infört sanktioner mot honom. Men det har inte hindrat Ungerns premiärminister Viktor Orban att rulla ut röda mattan för Putin /.../ Men president Putins enskilt viktigaste relation är förmodligen den med Kinas president Xi Jinping i Kina. Och den relationen blir allt bättre.” (Gideon Rachman i Financial Times den 18 februari)

Kievregeringens och president Petro Porosjenkos allt svagare ställning på hemmaplan gör läget än mer osäkert och laddat. Regeringen kan varken mobilisera stöd eller resurser för att fortsätta kriget. Samtidigt som de högerextrema och paramilitära grupper som Kievregeringen lutat sig mot ser vapenvilan som ett ”svek” kommer de att bli allt våldsammare i sin revanšism och chauvinism. Tilltagande splittring och kaos jämsides med att landets ekonomi har kollapsat (BNP rasade med 15,2 procent under fjärde kvartalet i fjol jämfört med samma kvartal 2013 och snart går en av tre utan jobb) gör läget ytterst allvarligt. Risken är stor för att det nya Ukraina som Väst säger sig vilja skapa blir till två misslyckade stater (failed states) – en som EU:s och USA:s protektorat och den andra som konstituerar de områden som idag är under rysk överhöghet (östra Ukraina och Krim).

Bara om massorna finner vägar tillbaka till enad kamp och organisering kan Ukraina räddas och freden säkras.

Har freden en chans?

Redaktionen

Offensiv 19/2 2015

Vapenvilan, som förhandlades fram av den ryske presidenten Vladimir Putin, Tysklands förbundskansler Angela Merkel, Frankrikes president François Hollande och Ukrainas president Petro Porosjenko i vitryska Minsk, är tänkt som ett första steg i en färdplan mot fred.

De första rapporterna talar om att vapenvilan tycks ha respekterats vid de flesta frontavsnitten. Men att fortsatta strider rasade runt Debaltseve och ett par andra platser i måndags (den 16 februari), samma dag som de tunga vapnen ska börja dras bort från stridsområdena, är djupt oroande. Båda sidor söker en ursäkt för att inte börja dra bort sin tunga militära utrustning och till fullo uppfylla vapenvilans villkor. ”Omöjligt att dra bort tunga vapen under rådande förhållanden anser både separatister och armén”, rapporterade finska yle i måndags.

De proryska separatisterna kontrollerar idag ett betydligt större område än när den tidigare vapenvilan, som ingen respekterade, slöts i september i fjol. Denna utveckling på slagfältet vill separatisterna befästa genom att erövra staden Debaltseve, vilket i sin tur skulle binda samman de två så kallade folkrepublikerna Donetsk och Luhansk i östra Ukraina.

Samtidigt kan de hårt pressade regeringsstyrkorna bara hoppas på att separatisterna ger upp Debaltseves belägring och låter staden bli en del av den tänkta demilitariserade zonen, vilket är mindre sannolikt. Mer troligt är att Debaltseve hamnar under separatisternas kontroll.

Debaltseves framtid utgör inte det enda hotet mot vapenvilan. EU:s nya sanktioner riktade mot Ryssland och separatistgrupper i Ukraina, tillsammans med att USA kommer att utbilda tre ukrainska bataljoner redan i mars, bidrar inte heller till att minska spänningarna.

De imperialistiska makternas tävlan om makt och inflytande i Ukraina splittrar och militariserar landet. Det i sin tur lägger stora hinder i vägen för freden, särskilt om USA gör allvar av sina överväganden att beväpna högerregeringen i Kiev.

Risken för eskalerande strider och en apokalyptisk utveckling bortom all kontroll kan dock bli den faktor som till sist får de stridande att gå med på en vapenvila, som ”fryser konflikten” utifrån de rådande frontlinjerna och uppsplittringen av Ukraina.

Den utbredda krigströtthet och den stadigt fördjupade krisen i alla delar av Ukraina jämte hotet om ett krig i Europa, där de två stormakterna USA och Ryssland agerar via ombud, ger trots allt det nya avtalet i Minsk en chans.

Men för att en väg till verklig fred och Ukrainas återuppbyggnad ska öppnas krävs att arbetarklassen förenas i en gemensam kamp för att störta de kapitalistiska härskare och krigsherrar som idag styr landet uppackade av rivaliserande imperialistiska makter.

Proletären

Vad låg bakom avtalet om vapenvila i Ukraina?

Patrik Paulov

Proletären 17/2 2015

Putin, Merkel, Hollande och Porosjenko i Minsk. Hur länge kommer avtalet att hålla?

Vad var det som fick Petro Porosjenko och de väststödda ledarna i Kiev att skriva under Minskavtalet och acceptera separatisterna i östra Ukraina som förhandlingspart?

När detta skrivs är det drygt två dygn sedan vapenvilan i östra Ukraina trädde i kraft. Det finns olika tolkningar av Minskavtalet och hur det ska förverkligas. Dessutom skjuts avgörande frågor på framtiden, som exempelvis hur Ukrainas konstitution ska ändras för att ge ökat självstyre i öster.

Men överenskommelsen har så här långt varit positiv för den krigsdrabbade befolkningen i Donetsk och Lugansk. Stridigheterna har inte upphört men kraftigt minskat. Därmed har många människoliv sparats och bostäder och infrastruktur räddats från förstörelse.

Hur kommer det sig att kuppmarkstyret i Kiev plötsligt accepterade att konflikten ska lösas med politiska medel istället för militära? Mångmiljardären Petro Porosjenko har ju allt sedan han vann det skarpt kritiserade presidentvalet i maj förra året förklarat att han ska skapa ”fred” genom militära insatser mot ”terroristerna” i östra Ukraina.

Och hur kommer det sig att Tysklands Angela Merkel och Frankrikes Francois Hollande flög till Moskva för att tala direkt med Vladimir Putin, den man som i väst anklagas för att både destabilisera Ukraina och vilja invadera en rad europeiska stater?

Den fullständiga bilden av det storpolitiska spelet bakom kulisserna lär komma ut så småningom. I Ukrainakonflikten finns som bekant många och delvis motstridiga aktörer, där USA:s mer aggressiva linje inte alltid går hand i hand i med Tysklands och Frankrikes intressen av handel med Ryssland.

Men den huvudsakliga förklaringen till att Minskavtalet kom till stånd är att den storskaliga offensiv Kiev genomfört under årets första veckor blivit ett militärt misslyckande. Det enskilt största bakslaget kom när separatisterna lyckades omringa cirka 8.000 ukrainska soldater i staden Debaltseve.

Det var med största sannolikhet denna händelse som fick Merkel och Hollande att i ilfart resa till Moskva och försöka rädda Kievregeringen från ett katastrofalt nederlag. Med detta hängande över sig så mejslade de franska och tyska ledarna tillsammans med de ryska fram Minskavtalet.

För det krigsdrabbade ukrainska folket är vapenvila med siktet inställt på en förhandlingslösning vägen framåt. Ett viktigt steg har tagits genom Minskavtalet då de som tidigare kallats ”terrorister” erkänns som en förhandlingspart.

I avtalet sägs i klartext att en övergripande politisk lösning ska tas fram genom konsultation och i samförstånd med representanter för de enskilda regionerna Donetsk och Lugansk.

Att lyssna till invånarna i dessa områden är nödvändigt för att kunna lösa konflikten. Upproret i öster var ju i grunden en folklig reaktion mot den väststödda statskuppen i Kiev 21 februari och mot de fascistiska krafternas frammarsch.

Hur länge kommer Minskavtalet att hålla? Finns det verkligen en seriös vilja från Porosjenkos regering och västvärlden att få till stånd en förhandlingslösning?

Redan dagen innan vapnen tystnade agerade USA:s ambassadör i Ukraina, Geoffrey Pyatt, för att försöka underminera avtalets trovärdighet. Pyatt spred bilder på twitter som påstods visa pågående utplacering av ryskt artilleri i östra Ukraina.

Dimitri Yarosj, ledare för det nazistiska Högersektorn och ledamot i Ukrainas parlament, rapporteras ha fördömt avtalet och förklarat att hans styrkor i öster tänker fortsätta kriget.

En knäckfråga är Debaltseve och de inringade Kievtrupperna. Debaltseve nämns inte i Minskavtalet, och myndigheterna i Folkrepubliken Donetsk har deklarerat att de inte tänker låta de 8.000 soldaterna ge sig av med vapen och allt. Risken är ju uppenbar att vapnen åter sätts in i kriget i östra Ukraina.

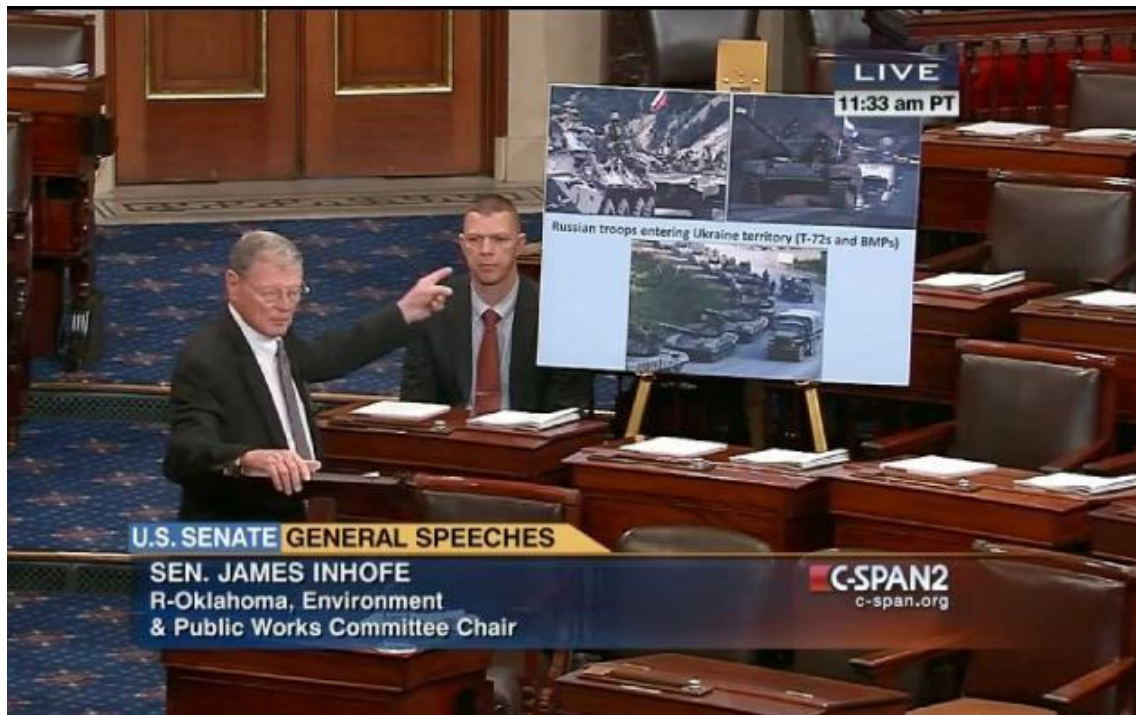
De belägrade soldaterna uppmanas istället att kapitulera och överlämna sina vapen innan de ges fri lejd från staden. Separatistledarna har förklarat att de kommer att se varje fritagnings- eller utbrytningsförsök som ett brott mot Minskavtalet och att militära aktioner kommer att besvaras.

Vad detta leder till vet vi inte. Det enda vi kan vara säkra på är att om eller när storskaliga strider bryter ut, i Debaltseve eller på annan plats, så kommer väst att lägga skulden på separatisterna och Ryssland.

När propagandalögnerna avslöjas – Ukrainska bluffbilder blev ”bevis” för rysk invasion

Patrik Paulov

Proletären 19/2 2015

Inför sina senatskollegor anlagade senator James Inhofe Ryssland för att ha invaderat ukrainskt territorium. Som bevis presenterade han bilder på ryska trupper. Men bilderna visade sig vara sju år gamla och tagna i Sydossetien.

Bilderna som en ukrainsk delegation lämnat till USA-senatorn James Inhofe skulle visa den ryska invasionen av Ukraina. Men ”bevisen” var 7 år gamla bilder på ryska stridsvagnar i Sydossetien.

Det är onsdag 11 februari 2015. Senator James Inhofe intar talarstolen i senaten i Washington. Nu ska medborgarna i USA – och övriga världen – få se vad som verkligen pågår i östra Ukraina.

Republikanen från Oklahoma skrädder inte med orden när han går till angrepp mot Putin och hans vänner på ukrainsk mark.

”Vi har Ryssland inne i området som tillsammans med separatisterna gör fruktansvärda saker, saker som är lika fruktansvärda som de IS gör”, förklarar James Inhofe och ber en medhjälpare att plocka upp ”bevisen”.

Ett stort ark hålls upp med tre bilder föreställande ryska stridsvagnar och texten ”Ryska trupper träder in på ukrainskt territorium”.

James Inhofe pekar på arket och säger:

”Putin fortsätter att säga att vi inte har några ryssar på plats där med separatisterna, det är inte vi, vi gör det inte. Men titta, här är de.”

Som exempel på de illdåd som Ryssland och separatisterna gör sig skyldiga till visar senatorm ett nytt ark med bilder på torterade och halshuggna kroppar.

Var detta de bevis för den ryska militära inblandningen som världen väntat på?

Nej.

Kort efter att bilderna publicerats på webben kom sanningen fram. Det hela var så uppenbart att en tidning som New York Times, som är en del av mediedrevet mot Ryssland, skrev om avslöjandet som avslöjades som bluff.

En av bilderna var tagen i höstas och visade ukrainska separatiststyrkor medan de andra två visade ryska trupper. Fast inte på ukrainsk mark. Nej, det var rysk trupp på plats i den georgiska utbrytarrepubliken Sydossetien 2008.

James Inhofes framträdande skulle kunna avfärdas som ett utspel av en reaktionär senator. Men detta var inget personligt påhitt från Inhofe.

Han hade fått bilderna överlämnade till sig när en stor ukrainsk delegation av militärer och politiker besökte Washington i november förra året.

Detta var alltså det bästa ukrainarna hade att erbjuda när de skulle förse sina US-amerikanska vänner med ”bevis” för att Rysslands pågående invasion.

Att ukrainska företrädare ljuger och manipulerar för att övertyga världen om Rysslands ondska är inget nytt. Även kuppresident Petro Porosjenko har dragit till med rövarhistorier så grova att företrädare för USA tvingats säga att de inte kan bekräfta att uppgifterna är sanna.

Det bör tilläggas att en av senator Inhofes sju år gamla bilder från Sydossetien publicerades senast i augusti förra året av Ukrainas utrikesdepartement som ”bevis” för den ryska invasionen.

Att propagandan avslöjas är viktigt. Problemet är motrösterna är alltför få och svaga i förhållande till det högljudda drevet från politiker och medier.

För de flesta människor i Sverige och övriga västvärlden lär lögnerna fortsatt vara ”sanningen”.

Carl Bildt och Ukraina

Mounir Rabhi Hallner

Proletären 12/2 2015

De nya ministrarna i Ukraina väcker en rad frågor.

I skuggan av kriget i Ukraina pågår det en hel del minst sagt märkliga händelser. Det som fångade min uppmärksamhet den här gången var Carl Bildts bloggande efter mötet i Davos den 25 januari.

Han tog upp de nya ukrainska ministrarna. ”...inte minst de nya ekonomi- och finansministrarna imponerade med sin beslutsamhet när det gällde att ta itu med de stora problemen.”

Samtidigt läste jag en liten notis om att ekonomiministern, Aivaras Abromavicius, talade om att en ny ”nomineringskommitté” ska utse nya chefer för 60 statliga företag i Ukraina.

Så jag började grubbla på vilka dessa nya ministrar är. De blev ukrainska medborgare 1 december förra året och ministrar dagen därpå. Innan Aivaras Abromavicius blev minister var han delägare i East Capital. Med bland andra Anders Åslund som rådgivare (en av männen bakom plundrandet av forna Sovjetunionen på 1990-talet). Och se på fan... visst har Carl Bildt varit insyltad, som rådgivare för East Capital fram till 2006.

Den nya finansministern, Natalia Jaresko, kommer från USA. Hon har arbetat för US State Department. Hon har också arbetat på USA:s ambassad i Kiev. 2005 var hon med och grundade The Orange Circle, ett nätverk som arbetade för ”demokrati” och marknadsreformer i Ukraina.

I den orangea cirkeln kan man hitta namn som Zbigniew Brzezinski och Madeleine Albright. Brzezinski framhöll att nätverket skulle arbeta för Ukrainas införlivande i Nato och EU.

Som av en händelse ledde Albright USA:s valobservatörsstyrka i våras när Porosjenko valdes till president.

Givetvis har också Carl Bildt medverkat som rådgivare i den orangea cirkeln.

Ändå väcker inte utnämmandet av de nya ministrarna några rubriker. Dagens Nyheter konstaterade att rekryteringsprocessen finansierats av finansmannen George Soros, men ser inget konstigt i det. Ukrainas premiärminister kommer undan med bortförklaringen att det är ett led i att bekämpa korruptionen.

Ukraina fick också en ny hälsominister vid samma tid, som av Georgiens premiärminister anklagas för att ha förstört Georgiens hälsovårdssystem under sin tid som hälsominister i Georgien.

Och som av en händelse har Carl Bildt besökt Georgien ett antal gånger under åren som utrikesminister och anklagats för korruption i samband med detta.

Det är så att man häpnar! Dokusåporna ter sig som en blek kopia av verkligheten. I SVT pågår en normalisering av de nazistiska bataljonerna i Ukraina. På årsdagen av Auschwitz rekryterar den nazistiska Högra sektorn barnsoldater, medan världen blundar. Ty idag är ju allting fint.

”Det skulle kunna vara den bästa av världar. Om det inte vore för den jävla ryssen”, skrev Anders Westgårdh i Aftonbladet i våras. Om personlighetens roll i historien kan man ha olika åsikter. Men jag är av den bestämda åsikten att världen hade sett lite bättre ut om det inte vore för den jävla Carl Bildt.